

*Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām asinīm tautu
darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem.
Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes,
Viņa negodu nesdami! Jo mums šeit nav
paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.
Ebr. 13,12-14*

Esat mīļi sveicināti
šī dievkalpojuma pārraidē.
Mēs tiekamies jau trešo svētdienu
nevis baznīcā,
bet attālināti.
Aizvadītajā nedēļā
saņēmu zvanu
no kāda draudzes locekļa,
un man jautāja,
kad tad beidzot
notiks dievkalpojumi baznīcā.
Jau divas svētdienas neesot
ne baznīca, ne dievgalds.
Mierīgi paskaidroju,
ka valstī ir ārkārtas situācija un
ka nav zināms,
kad atsāksim svinēt
dievkalpojumus baznīcā.

Pie baznīcas durvīm
gan bija piestiprināts paziņojums.
Tām tur vajadzēja atrasties,
bet varbūt vējš to norāvis,
un aizpūtis nezināmā virzienā...
Bet varbūt paziņojums
par dievkalpojumu atcelšanu
joprojām piestiprināts pie durvīm,
un vienkārši rakstītajam
neviens negrib noticēt.

Un tādos vientulības brīžos,
kad tik ļoti pietrūkst baznīca,
pašam neizprotot,
– nedz no kurienes rodas nepārvaramā
vēlme tur ieiet,
apsēties un vienkārši pabūt klusumā,
līdzīgi kā psalma lūdzējam
atveras dvēsele un sakām:

*„Ak, kaut es tur nokļūtu pie Dieva altāra,
pie Dieva,
kas man piešķir prieka pilnu sajūsmu!
Tad es gavilētu un ar cītarām Tev pateiktos,
Tev, Dievs, ak, mans Dievs!
Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele,
un tik nemiera pilna manī?
Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos,
savam glābējam un savam Dievam!”*

43. psalma vārdus mēs tikko dzirdējām
šī dievkalpojuma iesākumā.

*„Ak, kaut es tur nokļūtu pie Dieva altāra,
pie Dieva, kas man piešķir prieka pilnu
sajūsmu!”*

Te saklausām psalmista
dziļās dvēseles nopūtas.
Nepārvaramās ilgas.
Izmisumu un nemieru.
Un cerību.

Un kas tie par ļaudīm,
ko psalmists min iesākumā?
Kas tie par ļauna darītājiem?
Kas tā par taisnību un uzsākto prāvu?

*Kāpēc mans gājiens
lai norit skumjās un ienaidnieka spaidos?
Sūti Savu gaismu un Savu patiesību,
ka tās mani vada,
ka tās mani aizved Tavā svētajā kalnā,
Tavos mājokļos.*

Kādu vajāšanu un
viltus apsūdzību dēļ psalmists nevar
atrasties Dieva namā,
nevar uzlūkot svēto altāri?
Viņš ir izdzīts ārpusē.
Ak, kā gan viņš vēlētos savās rokās paņemt
cītaru un pateikties Dievam!
Bet tas viņam ir liegts.

Šajā psalmā varam saklausīt
Jēzus likteni.

Viņš kā mīlestība nāca
uz šo pasauli.
Nāca uz šo pasauli,
lai piepildītu dvēseles slāpes,
ilgas un cerības ar ticību.
Viņš nāca šajā pasaulē,
kurā ir tik daudz izmisuma un nemiera.
Viņam neatradās vieta templī.
Svētā vieta kļuvusi
nepieejama.
Vēl vairāk,
viņu apsūdzēja,
cēla priekšā melus,
atraidīja,
un izveda no pilsētas ārpusē,
lai sistu krustā.
Viņš saņēma negodu un neslavu.
Viņu nopēla
un atstāja ārpus pilsētas vārtiem
vienu pašu.

Vēstules Ebrejiem autors
šajā īsajā rakstu vietā mūs ved dziļumā.
Mēs vēlētos iet pie altāra,
mēs gribētu ņemt rokās cītaru
un dziedāt savu pateicības un slavas
dziesmu gluži kā psalmists.
Taču nē,
arī mēs dodamies prom
no savām iemīļotajām lūgšanas
un cerības vietām, jo

*„Jēzus, lai ar Savoām asinīm tautu darītu svētu,
ir cietis ārpus vārtiem.
Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes,
Viņa negodu nesdami!
Jo mums šeit nav paliekamas pilsētas,
bet mēs meklējam nākamo.”*

Vēstules Ebrejiem autoram
ir pazīstams daudzu kristiešu liktenis
vajāšanu laikā.
Šajos vārdos tāpat
kā minētā psalmista liktenis,
tā te atblāzmojas baznīcas
un visa laikmeta izaicinājumi.

Mēs esam izņēmuma stāvoklī,
kad nevaram svinēt pilnvērtīgu
dievkalpojumu.
Baznīca solidarizējas ar visu pasauli,
kas piedzīvo ciešanas un skarbus
izaicinājumus.
Vecvecāki nevar redzēt savus mazbērnus,
– mīlestības dēļ,
un tas rada ciešanas.
Mēs nevaram pilnvērtīgi piedalīties dzīvē
un mums ir jāizvairās no sociālajiem
kontaktiem –
mūsu pašu un tuvākā dēļ.

Mēs nevaram iedod miera sveicienu
dievkalpojumā un baudīt dievgaldu.
Pat vienkāršs mācītāja rokas spiedienu
pēc dievkalpojuma
un baznīcas durvju rokturis
var nest briesmas.

Taču šajā izņēmuma stāvoklī,
kas no mums vēl prasa izturību
un dziļu ieelpu,
mums ir dota Gara kopība.
Mums ir iespēja vingrināties
mierā, pašlūgšanā un klusumā.

Tā varbūt ir kāda grāmata,
no kuras varam notraukt putekļus
un izlasīt.

Cik cilvēciski,
bet pilnīgi nepieņemami ir,
ja dodamies pie dabas krūts,
bet nespējam pa dabas taku
tā viens ar otru izmainīties,
lai ievērotu 2 metru distanci.
Un, ja viens ir inficēts,
un viņam pāriet garām neskaitāmi cilvēki,
tad apdraudam tos,
kas ir visneaizsargātākie.

Sociālā distancēšanās ir kā krusts,
kā sods un negods.
Ne visi ir gatavi šo stāvokli pieņemt.

Mums tas ir uzlikts kā pazemojums.
Ne līdz galam
esam gatavi šo izaicinājumu pieņemt.
Mēs labprātāk būtu ar visiem kopā.
Svinēt svētkus, dzimšanas dienas,
apmeklēt teātri vai koncertu –
taču tas ir liegts.

Šajās dienās mēs varam
varam izjust, ko nozīmē
izraidījums, negods un sods,
kas bija uzlikts Kristus.

Mūsu krusts ir atsvešinātība,
sociālā distancēšanās
– tā ir mūsu vieta „ārpusē”.
Mēs neesam vairs templī,
bet ārpus tās vietas,
kas mums ir solījusi pestīšanu.

Realitāte ir tāda,
ka nepietiek, ja sociālo distancēšanos
ievēro vien 70% no sabiedrības.
Epidemiologi runā par 80-90% sabiedrības,
kurai šajā dienās ir
jāatrodas pašizolācijā un karantīnā,
lai tā dotu rezultātu.

Cik savādi ir redzēt ļaudis,
kas plūst uz Saulkrastiem un sēž
automašīnu sastrēgumos.
Kolka un Mērsrags nav piedzīvojis tādu
cilvēku pieplūdumu
nekad agrāk.
Ja dodamies ārā,
tad tikai nepieciešamības pēc.
Ja dodamies pastaigā,
tad izvēlamies vietas,
kur neplūst ļaužu masas.
Neņemiet rokās tūrisma ceļvežus,
jo mēs nokļūsim tur,
kur priekšā būs citi.

Vai mums ir vajadzīgs Itālijas,
Spānijas un citu valstu bēdīgais scenārijs?

Kurš ir gatavs tam,
kad vairs nebūs iespējams palīdzēt
saslimušajiem,
jo nebūs vienkārši vairs gultas vietu
slimnīcā un pat ne mediķu,
kas mūs ārstētu?

*Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis,
lai Viņam kalpotu,
bet lai pats kalpotu un
Savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par
daudziem.*

Jēzus pieņem savu likteni, kaunu
un negodu ārpus pilsētas vārtiem
lai nestu dzīvību daudziem.
Viņš to dara mūsu dēļ.

Arī mēs ar sociālo pašizolēšanos
varam atnest dzīvību daudziem.
Tā ir šī brīža atpirkšanas maksa.
Ne mazāk un arī ne vairāk.

Šis laiks ir dots mums katram,
lai atlaistu no savas pagātnes to,
kas mums traucē virzīties uz priekšu, –
sāpīgo, kaunpilno un dvēseli smacējošo.

Kā saka vēstules ebrejiem autors –
mums šeit nav paliekama pilsēta,
bet nākamo mēs meklējam.
Mēs varam iegūt jaunu perspektīvu,
kā mēs varam ieraudzīt
sevi pašreizējā laikā,
savās attiecībās ar Dievu
un līdzcilvēkiem,
un atklāt sevī to,
ko neesam pamanījuši agrāk.
Jo, izejot tur,
kur nav vairs mūsu ierasto apstākļu
un ērtību,
mēs sākam mācīties sevi un pasauli
ieraudzīt citām acīm.
Un mēs varam sagatavoties tam,
kas vēl tikai nāks,
kad visas briesmas būs pagājušas garām,
un varēsim atvērties tam,

ko Dievs mums savās lielajās rūpēs
un bezgalīgajā mīlestībā
ir katram sagatavojis.
Tur mēs varēsim baudīt
Dieva neierobežoto mīlestības klātbūtni,
kas vēl tikai nāk un ir apsolīta.

*„Kāpēc tu esi tik izmisusi,
mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī?
Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos,
savam glābējam un savam Dievam!”*

Āmen.

*Dievkalpojuma norise atrodama draudzes
mājas lapā tukumabaznica.lv
Šī dievkalpojuma sprediķi ir iespēja klausīties
audioierakstā,
kā arī lasīt pdf formātā.
Lūgums dalīties ar dievkalpojuma ierakstiem
sevišķi ar tiem,
kuriem nav interneta iespējas.
Jūs varat sprediķi izdrukāt un nogādāt tiem,
kuriem sevišķi šajā laikā iztrūkst draudzes
dievkalpojums.
Paldies par jūsu ziedojumiem!
Dievs lai svētī dāvanas un dāvanu devējus!
Ziedojumiem:
Tukuma evaņģēliski luteriska draudze
Reģ. Nr. LV 90000298831
Konts: LV54UNLA0032000701801.*